

[Finansministeren.]

afgiften af cigarillos med ca. 1½ øre pr. stk. og afgiften af cerutter med 2 øre pr. stk. For røgtobaks vedkommende er den foreslåede forhøjelse af tilsvarende størrelse og vil for de mest solgte kvaliteter andrage ca. 50 øre pr. 100 g. Afgiften af øl foreslås forhøjet med ca. 3 øre pr. flaske almindeligt pilsnerøl og henholdsvis 5 øre og godt 8 øre for øl af luksusklasserne A og B. Endelig foreslås vinafgifterne forhøjet med ca. 10 pct. af de nugældende satser, svarende til 20-40 øre pr. flaske almindelig bordvin. Det har været overvejet at tage omsætningsafgiften på restaurationer op til revision allerede nu, men regeringen vil foreløbig afvente beretningen fra det nedsatte tekniske udvalg.

Der er ikke i forbindelse med afgiftsforhøjelsen for cigaretter givet adgang til nogen avanceforøgelse; for røgtobak er det samme tilfældet bortset fra visse afrundinger. Afgiftsforhøjelserne er i øvrigt drøftet med repræsentanter for de pågældende erhvervs producenter og arbejdere, og der er enighed om forslagene tekniske enkeltheder.

De foreslåede afgiftsforhøjelser skulle kunne indbringe ca. 70 mill. kr. på tobaksvarerne og ca. 30 mill. kr. på øl og vin, således at den samlede årlige indtægt af afgiftsforhøjelserne under forudsætning af uændret omsætning kan anslås til ca. 100 mill. kr.

Da det som tidligere omtalt ikke er hensigten at lade disse afgiftsforhøjelser påvirke det lønregulerende pristal, er der i lovforslagene optaget bestemmelser om beregning af et særligt pristal, hvori afgiftsforhøjelserne udelades. Det drejer sig i alt om 1½ point.

Endvidere er det i forslaget til lov om ændring i loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger foreslået, at også tekstilafgifterne m. m. efter sparebevisernes bortfald skal holdes uden for det særlige pristal. Det drejer sig her om 3½ point.

Arbejdere og tjenestemænd har udtrykt

stor betænkelighed ved, at der således foretages et indgreb i den automatiske pristalsregulering, svarende til knap én portion dyrtidstillæg. Jeg forstår særlig de principielle indvendinger mod disse snart gentagne indgreb og mener, at vi nu må overveje, hvorvidt der foreligger muligheder for at undgå sådanne fremover.

Man kan naturligvis gå så radikalt til værks helt at afskaffe pristalsreguleringen og i stedet med kortere mellemrum forhandle om lønvilkårene. For tjenestemændenes vedkommende, hvor alle ønsker faste lønformer, må man dog efter min mening i alle tilfælde have en egentlig regulering efter prisbevægelserne. Det er imidlertid et spørgsmål, om det af den grund er nødvendigt at medtage skatterne i det pristal, som man ønsker at regulere efter. Op til 1946 reguleredes tjenestemandslønningerne efter et såkaldt udgiftstal, der bl. a. ikke medtog de direkte skatter. Jeg har forstået, at tjenestemændene vil overveje at vende tilbage til en sådan ordning. Den rejser dog det særlige spørgsmål, om det er heldigt således ved pristalsberegningen at stille direkte og indirekte skatter forskelligt. Det er imidlertid en almindelig opfattelse, at det ikke er praktisk muligt at holde de indirekte skatter og afgifter uden for pristalsberegningen. Efter de omlægninger af forbrugsbeskatningen til afgifter beregnet pr. stk. eller vægtenhed, som er gennemført i de senere år, er jeg ikke sikker på, at denne opfattelse stadig er rigtig. Jeg har derfor anmodet det statistiske departement om at tage hele dette spørgsmål op til en nærmere undersøgelse i forbindelse med opstillingen af det nye pristalsbudget.

For at undgå enhver misforståelse vil jeg understrege, at spørgsmålet om generelt at holde skatterne uden for pristalsbudgettet ikke kan sammenstilles med det forslag om et særpristal, som i dag fremsættes. Ved den nu foreslåede ordning holdes alene bestemte afgiftsforhøjelser uden for pristalsberegningen. Holdes derimod